

[Indenrigsministeren]

nologi. Vi må spørge os selv, om vi kan acceptere de nye landvindinger, og om det overhovedet er landvindinger og ikke ting, som vi må være på vagt over for, fordi de går videre, end vi føler vi etisk kan acceptere.

Men det er nu engang sådan, at enhver medalje har både en forside og en bagside. Forsiden i denne sag er, at den medicinske og lægelige forskning hver dag arbejder på at finde nye og bedre behandlingsmetoder, som kan hjælpe os som patienter, og det vil sige, at hvis vi sætter udviklingen inden for den medicinske forskning i stå, selv i det korte åremål, som her er foreslået, gør vi noget overordentlig galt over for de patienter, vi naturligvis har et ansvar for. Der er mennesker, der i dag venter på den opfindelse, som bliver gjort i morgen.

Vi skal altså passe på, at vi ikke bliver så forskrækkede for fremtiden, at vi søger at finde fodfæste ved at gå tilbage eller helt at stå stille. Med den livsangst kommer vi ikke ret langt, og det bliver i hvert fald vanskeligt for os at leve med den i fremtiden.

Hvis Danmark skal bevare sin fine stilling inden for lægevidenskaben og inden for sundhedsvæsenet, kan vi altså ikke forskrækket sætte udviklingen i stå, sådan som det foreslås her.

Det, vi skal – og det har jeg understreget kraftigt flere gange fra denne talerstol, også sidste gang dette forslag var til behandling – er at vurdere det, der sker, og sikre os, at den fremtidige teknik og behandling ikke udvikler sig i en uønsket retning.

Den diskussion tog vi hul på ved høringen på rigshospitalet sidste år og senere ved nedsettelsen af etikudvalget i foråret. Etikudvalget er det udvalg, der skal gennemgå, hvad der ud fra etiske synspunkter rejser særlige problemer ved fosterundersøgelser, gensplejsning, andre former for befrugtning og insemination, og om der er behov for regulering eller begrænsning af disse undersøgelsesmetoder.

Som man ved her i salen, har udvalget den 10. oktober i år afgivet rapporten »Fremskridtets pris«, og det vil sige, at det belutningsgrundlag, som man beder om, foreligger på nuværende tidspunkt.

Jeg skal ikke komme ind på rapportens konklusioner, men kan stærkt anbefale dem, der ikke har læst rapporten, at gøre det. Den

sendes nu ud til en meget bred høring, også en meget bredere høring, end vi normalt sender den slags ting ud til, og det gør vi, fordi det er vigtigt for os at få en så alsidig vurdering af forslagene som muligt, ligesom det er vigtigt, at vi kan vurdere, om forslagene er i overensstemmelse med den almindelige opfattelse både blandt lægfolk og blandt fagfolk, for det er jo ikke altid, at de to synspunkter er sammenfaldende.

Det skal være en høring, som ikke blot omfatter de traditionelle myndigheder, men også organer og enkeltpersoner, som i den hidtidige debat har vist stor interesse og forståelse for disse problemer. Og det har jo været kendetegnende, at netop dette område virkelig har været debatteret i medierne.

Jeg håber meget, at rapporten – som i parentes bemærket er blevet til på fantastisk kort tid, men alligevel har en overordentlig stor vægt – og også høringen vil give anledning til en udbredt debat om disse emner, sådan at vi kan få en klar fornemmelse af den almindelige opfattelse af problemerne og også af, hvordan befolkningen føler at de bør løses, inden vi i folketinget tager konkret stilling.

Den debatfase, som jeg som sagt håber at mange vil deltage i: foreninger, aftenskoler, de etiske komiteer rundt omkring i landet og andre, er nu sat i gang, og vi håber, at den vil fortsætte.

Vi har hermed et arbejdsgrundlag og en klar plan for arbejdet med denne sag i den kommende tid, som sikrer, at folketinget i marts måned kan få en udførlig redegørelse dels for regeringens påtænkte initiativer på baggrund af rapporten, dels for de reaktioner, som debatten har givet anledning til, og så vil jeg på grundlag af denne redegørelse og den debat, vi får i folketinget på det tidspunkt, fremsætte lovforslag her i folketinget til efteråret.

Jeg skal til slut sige, at sundhedsstyrelsen netop har udsendt en publikation om fosterundersøgelserne fra 1980 til 1982. Da de etiske problemer i forbindelse med fosterundersøgelser især er vedkommende og især har påkaldt sig opmærksomhed, kan jeg meget anbefale publikationen som en kærkommen kilde til oplysning om, hvad der rent faktisk er sket på området.

Men om det foreliggende forslag må jeg altså sige, at det er udtryk for en underlig